

Rodina pro začátečnický



SARAH
MORGAN

*Rodina pro
začátečnický*

FAMILY FOR BEGINNERS

© 2020 by Sarah Morgan

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Chaloupecká, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1836-8 (pdf)

SARAH MORGAN

Rodina pro začátečnický



*RaeAnne Thayneové,
která je stejně vřelá
a báječná jako její knihy.*

PROLOG

Clare

Je ničení důkazů pokaždé zločin?

Clare zmačkala dopis, zastrčila si ho do kapsy a vydala se mokrou trávou k jezeru. Celý týden pršelo, takže půda pod jejími botami byla měkká. Vítr jí foukal vlasy do tváře a ona si je odhrnovala, aby dobře viděla.

Na morální dilemata nebyla stavěná, a přesto si teď musela vybrat mezi dvěma věcmi, které pro ni byly nejcennější. Mezi loajalitou a upřímností.

V místě, kde tráva přešla v oblázkovou pláž, se zastavila. Tam za vodou stála bývalá loděnice, chráněná vysokým rákosím západního břehu jezera. Za ní se rozkládal hustý les, který nabízel záviděníhodné soukromí. Jako dítě si tam hrávala se svou nejlepší kamarádkou Beccou a při hře na piráty se vyhýbaly křivým prknům a pavučinám. Vytáhly na vodu kánoe a cákaly po sobě rukama ponořenými v ledové vodě, které se zaplétaly do vodních rostlin, což u nich vyvolávalo výkřiky slastné hrůzy.

Hrálo si tam i její vlastní dítě, ale Clare nebyla tak klidná jako její rodiče. Možná proto, že věděla, jak velké dobrodružství se tam dá zažít, trvala na záchrané vestě a neustálém dozoru.

Pár let žila v Londýně a v Paříži, ale tenhle kout Anglie se svými jezery a horami byl jediným místem, kde se cítila opravdu doma.

Po smrti otce se sem s Toddem přestěhovali, aby byli blíž její matce. Byl to Toddův nápad přestavět loděnici na luxusní

nemovitost. Jako architekt viděl potenciál i v těch nejrozpadlejších budovách, ale tentokrát se opravdu překonal. Rozlámaná prkna a rozbitá okna nahradil kámen, cedrové dřevo a spousty skla. Bedny otočené dnem vzhůru, na kterých se tak špatně sedělo, byly dávno pryč. Když teď měla Clare čas si sednout, zabořila se do pohovky s luxusním lněným potahem. Skutečným luxusem byla ale poloha domu. Klidné místo u vody přitahovalo nejnáročnější cestovatele, ty, kteří se snažili uniknout stresu moderního světa a ponořit se místo toho do radostí života na jezeře, kde jejich nejbližšími sousedy byly kachny a vážky. Mnoho lidí bylo za takovéto ústraní ochotno dobře zaplatit. Clare a Todd dům pronajímali dostatečný počet týdnů v roce na to, aby si zajistili slušný příjem.

Loděnici bylo vidět pouze z jednoho rohu zahrady. Clare se tím směrem občas podívala a viděla hosty, jak sedí na terase, popíjejí šampaňské a pozorují lisky a kormorány hledající úkryt v rákosí. V noci byly jedinými zvuky šepot větru, houkání sovy a občasné šplouchnutí, jak nějaký pták zavadil při hledání potravy o vodní hladinu.

Soukromí bylo zajištěno, protože tato část jezera byla přístupná pouze od Lake Lodge a vjezd do hlavního domu bylo ze silnice snadné minout, pokud jste nevěděli, kde zahrnout. Velkou železnou bránu nebylo za hradbou azalek a rododendronů téměř vidět a hned za ní stál zahradní domek, kde nyní žila její matka. Od něj vedla dlouhá štěrková příjezdová cesta k hlavnímu domu.

Matka se do zahradního domku přestěhovala po smrti Clařina otce a trvala na tom, aby se Clare a Todd nastěhovali do většího domu. Ti téměř okamžitě prodali svůj malý londýnský byt a přestěhovali se do místa, kde život plynul pomalejším tempem. Stejně

jako ostatní sem i oni přišli dýchat čistý vzduch, chodit po horách a plavit se po zdejších četných jezerech.

Její přátelství s Beccou se tady rozvinulo a dozrálo. Možná by tu i skončilo, ale to se už nikdy neměla dozvědět, protože Becca byla mrtvá.

Loděnice neukrývala žádný důkaz jejich posledního rozhovoru, za což byla vděčná.

Teď ale měla písemný důkaz, odeslaný den před Bečinou smrtí.
Kéž bych ti to byla nikdy neřekla.

Clare si přála totéž.

Oči ji pálily. Smutek. Frustrace. Přála si, aby k tomu poslednímu rozhovoru nikdy nedošlo, protože to byl teď jediný, který si pamatovala. Desetiletí jejich přátelství se nějak smrškló na tu poslední stresující hodinu. Byla na svou kamarádku hrozně našťvaná, měla co dělat, aby si k ní zachovala loajalitu.

Nevěděla, že půjde o jejich poslední společné léto. Kdyby to tušila, snažila by se víc překlenout tu propast, která se mezi nimi otevřela? Možná že ne. Byla našťvaná, ale tehdejší zlost nyní zastínil pocit viny, který smrt často doprovází.

Záleželo ještě na loajalitě, když byla daná osoba mrtvá? Záleželo na upřímnosti, když jediné, co by způsobila, by byla bolest?

„Clare!“ Zahradou se nesl hlas její matky. „Co děláš venku v dešti? Pojď dovnitř.“

Clare zvedla ruku, ale neotočila se.

Potřebovala se rozhodnout a nejlépe se jí vždy přemýšlelo u vody. Sama sebe považovala za morální a zásadovou osobu. Ve škole se jí smáli, že vždy „jedná správně“, takže bylo o to zvláštnější, že její nejlepší kamarádkou se stala dívka, která si dávala záležet na tom, že vždy jedná nesprávně.

A teď jí tady Becca nechala tohle.

Byla tak ponořená do svých myšlenek, že si nevšimla příchodu matky až do chvíle, kdy ucítila na rameni její ruku.

„Víš, že se toho nemusíš účastnit.“

Clare upřeně pozorovala jezero. Jeho hladina byla tmavá a kroupená deštěm. V létě bylo nádherné, ale teď s hrozivými mraky kupíci se na nebi a vlnkami chňapajícími po břehu navozovalo pocit ohrožení, který se hodil k její dnešní náladě.

„Byla to moje nejlepší kamarádka.“

„Lidé se postupně odcizí, tak to v životě chodí. Ve čtyřiceti nejsi stejný člověk jako ve čtrnácti. Někdy je třeba se s tím smířit.“

Cítila snad matka napětí mezi kamarádkami při jejich posledním setkání? Ten poslední den, kdy Becca a Jack balili a nakládali děti a kufry do auta, se přišla podívat, zda nemůže nějak pomoci.

Clare doufala, že okolní zmatek překryje tu křehkou atmosféru, ale její matka měla vždycky výbornou intuici na emoce. Jack a Todd byli naštěstí plně zaměstnáni rozhovorem o autech a motorech, než aby si něčeho všimli. Když odešli, Becca se naklonila ke Clare. Clare se zdálo, že Becca zašeptala „promiň“, ale nebyla si tím jistá, a jelikož Becca se nikdy za nic neomlouvala, nezdálo se jí to moc pravděpodobné.

„Vůbec si nedokážu vzpomenout, že by někdy nebyla součástí mého života.“ Cítila matčinu ruku na své paži.

„A přesto jste vy dvě byly vždycky tak jiné.“

„To ano. Becca byla bystrá a já hloupá.“

„To ne!“ Matka se ostře ohradila. „Tak to vůbec nebylo.“

Hloupá možná nebylo to správné slovo. Solidní? Spolehlivá? Nudná?

„To je v pořádku. Já vím, kdo jsem. Jsem s tím spokojená.“ Až donedávna spala dobře, vyrovnaná se svými rozhodnutími. Až do té chvíle, kdy ji Becca postavila před nemožnou volbu.

„Tys ji zklidňovala a ona naopak odkrývala tvoji dobrodružnější stránku. Pomáhala ti vystoupit z tvé komfortní zóny.“

Proč se tohle vždycky považuje za pozitivní věc?

V tomhle případě tomu tak nebylo.

Clare byla tak daleko od své komfortní zóny, že by cestu zpátky nenašla ani s kompasem nebo s navigací. Přála si chytit se něčeho důvěrně známého, proto se upřeně dívala na loděnici. Ale místo všech těch šťastných chvil před sebou viděla jen Beccu a její hezký obličej plný slz, které jí tekly při její zpovědi.

„Vím, že se mezi vámi dvěma něco stalo. Jestli si o tom chceš promluvit, tak já umím poslouchat.“ Matka se zavěsila do Clare a roztáhla nad jejich hlavami deštník.

Měla by to mámě říct? Ne, to by nebylo správné. Jí samotné bylo nepříjemné, v jaké situaci se ocitla. Poslední věc, kterou by udělala, by bylo někoho do této situace zatáhnout.

Byla dospělý člověk a období, kdy potřebovala, aby máma řešila její problémy a rozhodovala za ni, měla už dávno za sebou.

„Toho pohřbu se zúčastním. Už mám objednanou letenku.“

Matka si upravila držení deštníku. „Myslela jsem si to, protože ty vždycky děláš, co je správné. Ale doufala jsem, že tentokrát to neuděláš.“

„Co když nevíš, co je správné?“

„Ty to víš vždycky.“

Ale ona to nevěděla, to byl ten problém. Tentokrát ne. „Už jsem jim řekla, že dorazím.“

Matka si povzddechla. „Becca přece nebude vědět, jestli tam jsi, ani jí na tom nebude záležet.“

Děšť pravidelně bubnoval do deštníku, obloha účastně vzlykala a posílala líné kapky po zádech Clařina kabátu.

„Není to kvůli Becce. Jsem Izzyina kmotra, chci tam být kvůli ní.“

„Chudáci děti, ani na to nechci myslet. A Jack. Chudák Jack.“

Chudák Jack.

Clare se upřeně dívala před sebe. „Co jim mám říct?“ Věděla, že matka jí nedá odpověď, kterou potřebuje, protože se nezeptala na to, co opravdu chtěla vědět.

„Oni se s tím vyrovnají.“ Matka byla věčná. „Život nám toho nikdy nenadělí víc, než dokážeme zvládnout.“

Clare se na ni otočila a uviděla vrásky a známky věku, které tam před smrtí Clařina otce nebyly. „Ty tomu opravdu věříš?“

„Ne, ale vždycky když mi to někdo řekl, znělo to dobře. Uklidňovalo mě to.“

Clare se poprvé za několik dní usmála. Objala spontánně matku a nevšímalá si přitom mokrého kabátu a nepřetržitého kapání z deštníku. „Mám tě ráda, mami.“

„Já tě mám taky ráda.“ Matka jí stiskla rameno stejným způsobem, jak to dělala, když Clare byla ještě dítě a měla před sebou něco obtížného.

To zvládneš. „Todd letí s tebou?“

„Já jsem nechtěla. Pracuje pořád na tom velkém projektu.“

Todd ve skutečnosti trval na tom, že všeho nechá a poletí na ten pohřeb s ní, ale ona to odmítla. Bude pro ni jednodušší, když tam bude sama. „Budu pryč jen čtyři dny.“

„Budeš bydlet u nich?“

Clare zakroutila hlavou. Jack ji pozval, aby bydlela u nich v Brooklynu, ale ona to odmítla. Řekla mu, že mu nechce přidělovat práci, ale pravda byla taková, že se s ním nechtěla vidět.

Jack, vřelý a věčně se usmívající. Vzpomněla si, jak se o něm Becca poprvé zmínila. *Někoho jsem potkala.*

Becca potkávala spousty mužů, takže Clare tomu zpočátku nevěnovala moc velkou pozornost. Čekala, že tenhle vztah bude stejně krátkodobý jako ty ostatní.

„Je to dobrý chlap,“ řekla Becca a obě se začaly smát, jelikož až do teď jí dobří muži vůbec nezajímalí. Měla ráda ty zkažené až do morku kosti. Vinila z toho svoji výchovu. Říkala, že by nevěděla, co dělat s chlapem, který se k ní chová slušně; s Jackem to ale najednou věděla.

Clare si vzpomněla, jak ji Becca poprvé provedla domem v Brooklynu. *To už jsem ale velká holka, co? Čtyři pokoje, tři koupelny a skříň na moje boty. Už jsem skoro ochočená.*

Skoro.

V očích měla jiskřičky, stejné, jaké jí tolikrát pomohly vysmát se problémům ve škole.

Clare sevřela dopis v ruce.

Zúčastnit se pohřbu nebude to nejtěžší. Nejtěžší bude předstírat, že se mezi ní a Beccou nic nezměnilo. Políbit Jacka na tvář a držet v sobě tu nechťenou novinu.

Matka jí setřela z kabátu kapky deště. „Myslíš, že sem příští léto přijedou?“

„To nevím. Asi ne.“ Posledních dvacet let trávily obě rodiny společně tři týdny v Lake Lodge.

Manželství, děti, obecně život – nic z toho tuto tradici nenařušilo. Byl to jejich čas. Posvátná součást jejich přátelství. Čas probrat události za uplynulý rok.

A pak došlo k tomu rozhovoru. K rozhovoru, který všechno změnil.

A samozřejmě ten dopis. Proč dopis? Kdo proboha píše dopisy v době e-mailů a esemesek?

Našla ho ve schránce, zastrčený mezi dopisem z banky a reklamním letákem na místní donášku pizzy. Okamžitě to výrazné, kroucené písmo poznala. Ve škole byly učitelky z Bečiny neschopnosti se přizpůsobit nešťastné. Její písmo bylo stejné jako všechno, co dělala – jedinečné. Becca dělala věci tak, jak sama chtěla.

Clare dopis odnesla do domu a položila na kuchyňský stůl. Uplynula celá hodina, než ho konečně otevřela, a teď si přála, aby to bývala neudělala. Dopisy se přece v poště ztrácejí, ne? Tenhle se ale neztratil. Věděla už dopředu, co tam bude napsáno, ale takhle na papíře to působilo ještě mnohem hůř.

Při jeho čtení málem vyslovila prosté slovo, ale snažila se nikdy nenadávat nahlas.

Držela dopis v ruce a v duchu slyšela Bečín hlas: *Řekni do prdele, Clare! No tak! Jestli by sis někdy měla ulevit, tak tohle je přesně ta chvíle.*

„Jsi celá mokrá.“ Políbila matku na tvář. Už věděla, co udělá. „Pojďme dovnitř. Dáme si čaj a toast a já dokončím rezervaci letenky.“

Matka se do ní zavěsila. „Je to všechno hrozně smutné. Bylas jí dobrou kamarádkou, Clare, pamatuj si to.“

Byla to pravda? Říká dobrá kamarádka pravdu bez ohledu na následky? Nabízí snad dobrá kamarádka podporu i ve chvíli, kdy danou věc považuje za strašlivě špatnou?

Došly k domu a schovaly se dovnitř před deštěm.

Matka nechala mokrý deštník na kamenné podlaze a vydala se do kuchyně. „Postavím na čaj.“

„Přijdu za chvíli. Musím ještě něco udělat.“

Clare si pověsila kabát, vytáhla dopis z kapsy a vešla do obývacího pokoje, kde v krbu hořel oheň. Po večerech se tady scházela celá rodina k povídání, hraní her nebo sledování televize. Becca to nazvala „kouzelně staromódním“, tím dvojznačným tónem, který používala pro pochvaly i pro výsměch.

Clare se na chvíli zastavila a pomyslela na kamarádku a na chvíle, kdy spolu seděly v tomto pokoji a něčemu se smály.

Pak se nadechla a hodila dopis do ohně. Dívala se, jak plameny olizují jeho černající a krotící se okraje.

Becca byla mrtvá a tenhle dopis a jeho obsah musí zemřít s ní. Takto se rozhodla a bude se s tím muset naučit žít.

Flora

Poprvé ho uviděla, když stál před obchodem a upřeně pozoroval květiny ve výloze. Ruce měl zastrčené hluboko v kapsách kabátu, límec zvednutý proti nemilosrdně štiplavé newyorské zimě. Byl to ten syrový, mrazivý den, kdy se kouří od úst a obloha je ponurá a ztěžklá hrozbami. Lidé pospíchali kolem se skloněnými hlavami a odhodlaně pokračovali za svým cílem.

Ne tak tento muž. Neotevřel dveře, aby se schoval před zimou, jako to toho dopoledne udělalo mnoho jiných před ním. Místo toho postával před obchodem a s prázdným výrazem pozoroval celou tu škálu květin, které přidávaly barvu zimní jednobarevnosti.

„Kytka z pocitu viny.“ Julia vytáhla z kbelíku dvanáct růží s dlouhým stonkem a položila je na pult. „Jde koupit kytku, protože se cítí provinile. Vsadím se s tebou o deset dolarů, že měl nějaký úlet, a teď se snaží vyzkoumat, která z těchto kytek vypadá dost omluvně na to, aby ho nevyhodili z baráku.“

Flora sázku nepřijala, nejen proto, že věděla, že Julia nemá deset dolarů na rozdávání. Ten muž možná neměl žádný úlet, ale rozhodně nic neslavil. Měl napjaté rysy a jeho pevně semknuté rty naznačovaly, že už zapomněl, jaké to je se smát.

„Proč by to musel být nějaký úlet? Třeba je zamilovaný a ona ho nechce. Možná jde koupit kytky z lásky a dá jí je do každého pokoje.“

Tohle řešily neustále – motivaci kupce.

Julia měla tendenci vidět věci černě, což Flora nechápala, protože její kolegyně a kamarádka byla šťastně vdaná za hasiče a měla tři úžasné, i když trochu náročné pubertáky.

Flora k věcem přistupovala s větším optimismem. Pokud ráno prší, nemusí to znamenat, že bude pršet i odpoledne.

„Takhle podle tebe vypadá zamilovaný chlap?“ Julia nařezávala stonky tak, jak ji to Flora naučila. „Vždyť tam mrzne, až praští. Lidi chodí ven, jen když musí. Jen když kupují věci, který jsou k životu nutně potřeba. Třeba čokoládu.“

„Kytky jsou k životu nutný.“

„Já bych klidně riskovala omrzliny kvůli čokoládě, ale kvůli kytkám ne. Kytky nejsou k životu nutný.“

„Rozhodně jsou nutný k *mýmu* životu. Tyhle listy otrhej. Když je necháš ve vodě, tak uhnijí, bakterie pak zadusí stonek a kytky umřou.“

„Kdo by řekl, že je to tak komplikovaný?“ Julia opatrně odstranila listy a znovu se podívala do výlohy. „Vypadá jako ztracená existence, nemyslíš? Udělal nějakou obrovskou chybu a teď přemýšlí, jak velkou kytku koupit, aby si ji usmířil.“

„Nebo jeho.“

„Nebo jeho.“ Julia naklonila hlavu. „Vypadá unaveně. Ve stresu. Byl by určitě radši doma v teple, a místo toho mrzne před naší výlohou, takže si myslím, že jde o něco velkýho. Možná mu jeho partnerka na tu aférku přišla a on teď přemýšlí, jestli to není vyhazování peněz, snažit se ji přesvědčit, že o nic nešlo.“

„Možná je už třicet let šťastně ženatý a jde koupit kytku k výročí.“

„Nebo možná kupuje kytku, aby napravil nějakou chybu. No co?“ Julie se nadechla. „To tys mě naučila, že květinou můžeš vyjádřit nějaký příběh.“

„Ty ale vidíš ve všem nějaký horor.“ Flora zachytila růži, která skoro spadla z pultu, a přivoněla si k ní. Snažila se nedotknout

poupat, ale dokázala si představit tu sametovou měkkost pod svými prsty. Tam, kde jiní relaxovali pomocí meditačních aplikací, ona používala květiny. „Existují i jiné příběhy, šťastnější.“

Celia, majitelka obchodu, kolem nich překlopýtala na neuvěřitelně vysokých podpatcích a s plnou náručí kal. Měla růžolící pleť a mírně zploštělý obličej, čímž Floře připomínala jiřinu. Její osobnost měla větší trny než růže, ale její rázný postoj nesnášející žádné kompromisy se výborně osvědčoval při jednání s váhavými nevěstami.

„S těmi růžemi si pospěš, musíme je dodat včas na dnešní večírek paní Martinové. Víš, jak je puntičkářská.“

„Stihneme to včas, Celio, neboj,“ řekla Flora konejšivě a usmála se. To bylo pro ni typické. Uklidnila mnohem více bouří ve sklenici vody, než kdy sama sklenic vody vypila.

„Naším úkolem je poskytovat ty nejlepší služby zákazníkům a dodávat ty nejkrásnější květiny.“

„A tak to taky bude.“ Flora téměř cítila, jak vedle ní Julia skřípe zuby. Snažila se, aby šéfka zmizela, než její kamarádka vybuchne.

Celia se odmlčela a její chování přešlo od podrážděnosti ke snaze o pochlebování. „Floro, nemohla bys přijít v sobotu do práce? Víím, že jsi pracovala i minulou sobotu, ale –“

„– ale nemám rodinu.“ Flora si ještě pořád nezvykla na to, že nemusí o víkendů chodit za tetou. I když teta o její přítomnosti během posledního roku svého života už ani nevěděla, návštěvy u ní byly pořád součástí Flořiny rutiny. Byla překvapená, jak divný je to pocit, že už k tetě nemusí. A stejně tak ji překvapilo, jaký cítí smutek. S tetou si nebyly nijak blízké, i když se o to Flora snažila. „To je v pohodě, Celio, já ráda přijdu.“ Věděla, že ji Celia využívá. Měla to asi odmítnout, ale Celia by pak byla mrzutá, a to Flora

nechtěla. Bylo lepší přijít do práce. A ani jí to moc nevadilo. Víkendy pro ni byly vždycky nejtěžší, i když přesně nechápala proč.

Přestěhování do vlastního bytu bylo splněným snem. Přesně tohle chtěla, takže ji hrozně překvapilo, když zjistila, že se člověk nemusí cítit vždycky šťastně, pokud dostane to, co si přeje. Její život nevypadal tak, jak si ho představovala. Bylo to, jako když člověk přijede do Říma a zjistí, že si vzal průvodce Paříží. Nebyla si jistá, jestli za to mohl nový byt, nebo její očekávání.

Matka jí vždycky zdůrazňovala, že člověk má takový život, jaký si ho udělá, ale Flora se nedokázala ubránit myšlence, že to, co uděláš, závisí na materiálu, který k tomu dostaneš. Ani ten nejlepší šéfkuchař toho moc nedokáže s plesnivou zeleninou.

Poté, co si problém se sobotou odškrtla ze seznamu, Celia odkráčela a Julia odstříhla konce několika dalších růží s mnohem větší vervou než předtím.

„Myslela jsem, že už končíš s tou svou snahou se každému zavděčit.“

„Končím. Musím ale pozvolna.“

„Tohle mi nepřipadá moc pozvolný. Tohle mi připadá, jako žes jí dovolila, aby tě donutila pracovat o víkendu. Už zase.“

Julia byla první, kdo se o tomhle povahovém rysu zmínil, a taky první, kdo ji začal přesvědčovat, aby s tím něco dělala.

„Mně to nevadí. Asertivitu si nechám na něco velkého a důležitého.“

„Nejdřív musíš začít u malých věcí. Proč se jí tak bojíš odporovat?“

Flořino srdce se rozbušilo jen tím pomyšlením. „Protože by mě pak vyhodila. Já se konfliktů bojím.“ Konfliktů nebo odmítnutí. Těch zejména.

„Floro, ta tě určitě nevyhodí. Jsi její největší poklad. Polovina zákazníků sem chodí jen kvůli tobě, takže jí nemusíš neustále vycházet vstříc.“

„To bude asi pozůstatek toho, jak jsem se pořád snažila zavděčit tetě. Když byla šťastná, tak bylo pro mě všechno lepší.“ I když její tetu nikdy úplně šťastná nebyla. Spíš se jen měnila úroveň její nespokojenosti.

Naučit se vyjít s tetou byla pro Floru užitečná zkušenost. Uměla teď jednat s obtížnými lidmi. Dokonce se jí občas podařilo dosáhnout toho, že se tetu usmála, což byla ta největší zkouška v životě pro všechny ty, kteří se snaží zavděčit druhým. Vyvolat zvednutí koutků na Gillianiných rtech představovalo vrcholný úspěch, srovnatelný s dosažením vrcholu Mount Everestu, zaběhnutím patnáctistovky pod tři minuty čtyřicet nebo překonáním Atlantiku ve veslici. Vzhledem k tomu, že svět je plný obtížných lidí, řekla si Flora, že možná bude tetu ještě jednou vděčná za to, že jí poskytla dobrý trénink.

Julia s ní nesouhlasila. „Učím děti, aby se postavily za to, co chtějí a v co věří. A taky to, že jsou samy zodpovědné za své štěstí.“

„Přesně tak. A já jsem nejšťastnější, když jsou šťastní lidé kolem mě.“

„To, že všem na všechno přikývneš, neznamená, že jsi šťastná. Šťastní jsou ti druzí a ty se jen vyhneš konfliktu. A pak máš špatný pocit, že jsi neměla dost odvahy říct ne.“

„Tak ti moc děkuju, Jul. Já jsem ze sebe žádný špatný pocit neměla, ale teď už ho mám.“

„Já jen mluvím na rovinu. Kdybych někdy bývala potkala tvoji tetu, řekla bych jí, co si o ní myslím.“

Flora se zamračila při představě takového konfliktu.

„Moje teta nebyla moc vřelá a milující osoba, to je pravda, ale byla moje jediná příbuzná. Ujala se mě, když jsem nikoho neměla. Měla pocit, že jsem jí dlužná, a měla pravdu.“

„Neřekla bych, že se dá v rámci rodiny mluvit o nějakém ‚dluhu‘, ale pokud ano, tak jsi ho tisíckrát splatila. Tak jo, dobře, poskytla ti domov, ale získala za to pečovatelku na plný úvazek. A Celia není tvoje teta.“

„Kdybych ji odmítla, tak by se zeptala tebe, a ty musíš jít s Freddiem na tu cyklistickou akci v hale a Geoff nepracuje, takže přijde jeho matka a ty budeš muset dělat nedělní oběd, a slíbila jsi Kaitlin, že s ní půjdeš koupit šaty na tu rodinnou akci, co máte na Velikonoce.“

Julia vykřikla, jak se píchla do prstu o trn. „Jak to, že znáš můj program líp než já? Když jsi to takhle řekla nahlas, tak mi došlo, jak bláznivý mám život.“

Flora na to nic neřekla. Udělala by cokoli, téměř cokoli, aby měla jen kousek toho co Julia. Ne tu bláznivost – tu by snadno napodobila –, ale tu blízkost. Ta propletená vlákna funkční, zdravé rodiny vytvářející něco většího, než je jednotlivec. Něco silnějšího a trvalejšího. Pro svou tetu byla volným vláknem, něčím, co je potřeba odstranit kartáčem.

„Máš krásnou rodinu.“

„Děláš si legraci? Moje rodina je děsně otravná. Freddie má teď holku, takže se každý večer povalují na pohovce, drží se za ruce a zírají na sebe. Eric si z něj utahuje, takže si umíš představit, jak to pak probíhá. A Kaitlin – takhle bych mohla pokračovat dál. Já ti prostě závidím, že se s nikým nemusíš dělit o svůj prostor. Přijdeš domů a jsi tam jenom ty sama.“

„Jo, jo.“ Flora sledovala, jak Julia růže opatrně položila a tvarovala z nich kytici. „Jenom já.“ O takovém životě snila, když žila v domě s tetou. Má vlastní byt. Malý, obyčejný, ale její. Má přátele. Její diář je plný akcí a pozvánek. Měla by být vděčná a šťastná. Má v životě velké štěstí.

„Když přijdeš večer domů, všechno je tam tak, jak jsi to tam nechala. Nikdo ti s ničím nehýbal ani ti to nezahrabal pod haldy svýho bince. Když vyjdeš ze dveří, nezakopneš o fůru tenisek, nikdo ti nebuší na dveře a neřve ‚Mamí‘, když si chceš zajít na záchod, nikdo se ti neroztahuje po celým gauči.“

„Nikdo mi nebuší na dveře, to máš pravdu, a na gauči sedím sama.“ Flora odstranila pár lístků, na které Julia zapomněla. „To je fakt skvělý, protože se můžu roztahovat jako chobotnice a nikdo si nestěžuje.“

„Kolem mě je pořád jen chaos. Ty máš doma nádherný ticho.“
„Nádherný.“

„Když si koupíš domů kytky, tak jsou vždycky krásný. Já když mám štěstí, tak mi Geoff občas koupí kytku v samošce.“

Aspoň jí tu kytku ale koupí. Floře nikdy nikdo kytku nekoupil. Celé dny vázala nádherné kytice pro jiné, ale sama nikdy žádnou nedostala.

„Nedávno jsem četla, že svobodné bezdětné ženy jsou vůbec nejšťastnější.“

„Hm.“ Koho se to asi ptali?

„Máš perfektní život. I když bych ti stejně ráda někoho dohodila. Potřebuješ chlapa.“

Flora o tom nebyla úplně přesvědčená. Všichni muži, s nimiž šla na rande, měli zájem jen o jeden druh blízkosti. A to bylo fajn. Občas víc než jen fajn, ale stejně měla pocit, jako by se cpala

zmrzlinou, když celé její tělo toužilo po něčem opravdu výživném. Krátkodobě uspokojivé, ale nenabízející žádnou dlouhodobou výživu.

To, co opravdu potřebovala, bylo, aby na ní někomu záleželo, tak jak na ní záleželo její matce. Chtěla být pro někoho důležitá, s někým spojená, stejně jako Julia. Chtěla někomu krýt záda a vědět, že on kryje záda jí. Chtěla, aby ji někdo znal a potřeboval. K čemu bylo být na světě, když vás nikdo nepotřebuje? Když nejste pro nikoho důležitá?

Měla toho tolik co dát, a přitom nikoho, komu by to dala.

Byla opuštěná, ale nikdy to nikomu neřekla. Pokud člověk přizná, že je opuštěný, začnou si ostatní myslet, že je s ním něco v nepořádku. V médiích se pořád hovořilo o epidemii opuštěnosti, ale když jste se k tomu sami přiznali, bylo to považováno za slabost. Bylo jí třicet, byla bez závazků a žila v tom nejvíc vzrušujícím městě na světě. Lidé si mysleli, že její život připomíná scény ze situační komedie, a z vnějšku to tak asi vypadalo, kromě jejího bytu, který spíše připomínal kulisy z detektivky. Ale uvnitř? Uvnitř byla hluboko ve svém srdci hrozně sama, ale kdyby to někomu řekla, začali by ji soudit a říkat jí, co všechno dělá špatně. Nebo by ji někam pozvali, přitom ona věděla, že tím se nic nevyřeší. Důležitý nebyl počet sociálních kontaktů v jejím životě, ale jejich hloubka.

Když se jí někdo zeptal na její život, řekla mu to, co chtěl slyšet, protože jiná odpověď by mu byla nepříjemná.

Včera večer jsem nikam nešla a bylo to skvělý. Udělala jsem si pohodový večer a konečně zavolala pár přátelům. Můj společenský život je tak nabitý, že je příjemný mít někdy večer jen tak pro sebe.

Ve všední dny to bylo lepší než o víkendu, kdy se zdálo, že čas ubíhá dvakrát pomaleji, a u všeho, co dělala, si uvědomovala, že

to dělá sama. Běhání v parku znamenalo zažívat blízkost jiných lidí. Vyhýbat se matkám s dětmi, párům držícím se za ruce, skupinám smějících se přátel, popíjejících kafe na lavičce. Nakupování znamenalo potkávání žen, které si vybíraly modely na vzrušující večerní program.

Flora dělala vše pro to, aby se vyhnula tomu tichu, kterého si Julia zřejmě cenila ze všeho nejvíc. Chodila běhat s přáteli, volala jim, chodila s nimi na jídlo, přihlásila se do kroužku keramiky, do výtvarného kroužku, poslouchala hudbu a podcasty, pouštěla si filmy. V koupelně občas zapnula elektrický kartáček jen kvůli zvuku, ale nakonec si musela jít lehnout, zavřít oči a ticho ji obklopilo jako dusivý mrak. Ne že by byl její byt tichý. To vůbec ne. Nad ní bydlela velká italská rodina, která hřmotně přebíhala z jednoho pokoje do druhého a nahlas se hádala, a vedle ní bydlel pár, který se oddával hlasitému sexu až do ranních hodin. Byla obklopena zvuky jiných lidí žijících plný a šťastný život.

„To je v pohodě. Nemám na víkend žádné velké plány, jen jógu a brunch s kamarádkou. Není to žádný problém. Víš, že tady ráda pracuju.“

„Ty máš ráda Celií?“

„Mám ráda kytky.“

„Uf. Už jsem si myslela, že ti navrhnu, aby ses šla léčit. A máš pravdu, že kdybys tenhle víkend odmítla přijít do práce, musela bych sem jít já. Za to ti děkuju, ale jednou bych fakt ráda slyšela, jak jí pěkně nahlas řekneš ‚ne‘.“

„Neboj, řeknu.“ Flora si dobře uvědomovala nevýhody své snahy všem se zavděčit. V těch několika málo vztazích, které měla, vždycky strávila tolik času snahou udělat radost tomu druhému,

že zapomněla dělat radost sobě. V tu chvíli vztah obvykle ukončila se slovy ‚ty za nic nemůžeš, chyba je ve mně, aby v tom druhém nezanechala žádnou zášť‘.

Julia sledovala, jak se Celia navází do jiného zaměstnance.

„Co jí je?“

Flora využila toho, že se Julia chvíli nesoustředí, a rychle trochu upravila její aranži. „Má starosti. Je majitelka firmy a tohle je náročná doba. My se bojíme o svoje místo. Představ si, kdybychom byly zodpovědné ještě i za místa ostatních.“

„Nemyslím si, že by kvůli nám v noci nespala. Vůbec se nedivím, že žije sama. Svýho prvního manžela určitě sežrala. Nebo se možná rozpustil, jak na něj kapala kyselinu. Kdyby byla kytka, bude bolehlav.“ Julia měla sklon věci dramatizovat. Kdysi snila o tom, že bude herečkou, ale pak potkala svého muže. Následovaly tři děti v rychlém sledu. Vystřídala různá zaměstnání a Flora byla navždy vděčná osudu za den, kdy Julia vešla do dveří a ptala se po práci.

Julia obdivovala svoje růže. „Já se lepším, nemyslíš?“

Flora přidala ještě pár větviček něčeho zeleného a jeden stonek trochu sestříhla. „Máš na to fakt oko.“ Ve skutečnosti na to Julia moc oko neměla, ale Flora by jí to nikdy neřekla a taky věděla, jak její kamarádka tu práci nutně potřebuje.

„Tak dobrá jako ty nebudu nikdy, ale pořád se ještě zaučuju, zatímco ty to děláš od chvíle, co ses naučila chodit.“ Julie se podívala na muže venku. „Myslíš, že jí jednu vrazil a teď jí jde koupit kytku jako omluvu?“

„Doufám, že ne.“

„Až budeš mít některou další neděli volno, tak tě zvu k nám na oběd. To je takovej můj způsob poděkování.“

„To se těším.“ Flora chodila hrozně ráda k Julii na oběd, i když jí z pošťuchování mezi kamarádkou a jejím manželem vždycky trochu píchlo u srdce. Floru nikdo neznal tak dobře, aby si z ní utahoval.

„Pozvala bych tě, ať u nás přespíš a utečeš na chvíli z toho svýho bytu, ale jak víš, tak je u nás dost tlačence. A věř mi, že určitě nechceš spát s Kaitlin! Ještě pořád ti chce majitel zvednout nájem?“

„Jo.“ Flora pocítila úzkost. Pokusila se tak trochu hledat si něco jiného, ale došla k depresivnímu zjištění, že existuje obrovský rozdíl mezi tím, co by se jí líbilo, a tím, co si může dovolit.

„A už něco udělal s tím švábem u tebe?“

„Ještě ne. A těch švábů je víc.“

Julia se otrásla odporem. „Jak můžeš být tak v pohodě?“

„Mám radost, že mají kamarády.“

„Vidíš, to je ten rozdíl mezi námi. Já myslím na jejich vyhlazení, a ty na švábí seznamku, www.svab.cz. Už si s ním o tom mluvila?“

„Poslala jsem mu dost důrazný e-mail.“

„A co on na to?“

„Nic. Neodpověděl.“

„A kdys to poslala?“

„Asi před měsícem.“

„Před měsícem? Vsadím se, že jsi mu napsala něco jako ‚Milý pane majiteli, pokud by pro vás bylo možné udělat něco s mým vlhkým bytem a švábem, byla bych vám velice vděčná, ale pokud to nejde, tak si s tím prosím nedělejte starosti.‘“

„To jsem byla ostřejší.“ O moc ale ne, a její slova neměla žádnou odezvu.

„A co to vlhko? Zjistil, čím to je?“

„On to nezkoumal. Mám docela strach, protože ta podezřelá skvrna na stropě se zvětšuje.“

„Třeba ti umřel soused nahoře a jeho mrtvola se pomalu rozkládá a protéká do tvého bytu.“

„Jestli se rozkládá, tak u toho dělá děsnej hluk. Včera večer zpíval operní árie.“ Vzhledla od pultu a viděla, že tam ten muž venku pořád stojí. Musel být úplně zmrzlý. Měla by otevřít dveře? Pozvat ho dovnitř? Nabídnout mu něco teplého k pití? „Možná má jeho maminka narozeniny a on neměl čas jí koupit dárek.“ To tady vídala pořád, lidé vběhli dovnitř a popadli jednu z jejich uvitých kytic, aniž by ztráceli čas výběrem.

Flora je nesoudila. Místo toho byla pyšná na to, že o jejích ručně vázaných kyticích mluvil celý tenhle malý kousek Květinové čtvrti na Manhattanu. Stejně jako předtím její matka i Flora ráda vytvářela kytice podle konkrétního zadání, ale bavilo ji tvořit i něco podle vlastní fantazie. Někteří lidé byli u nákupu kytek nervózní, mátl je ten velký výběr a báli se, že udělají chybu.

S květinami se podle Flory nikdy chyba udělat nedá. Její matka vždycky trvala na tom, že kolem sebe bude mít čerstvé květiny. Nestačilo, že jimi byla obklopená v obchodě, chtěla je mít všude doma. Vždycky měly velkou kytici ve vstupní hale, která hosty vítala svou vůní, další kytku v obývacím pokoji a malé kyticčky v každé ložnici. Violet Donovanová považovala aranžování květin za umění, dokonce takové, které je pro život zásadní. Pokud bylo třeba šetřit, tak se šetřilo na jiných věcech, třeba na oblečení nebo na návštěvách restaurací. Většina lidí si při vzpomínání na rané dětství vybavila nějakou událost. Flořiny nejstarší vzpomínky byly na vůně a barvy.

Tak to šlo až do chvíle, kdy jí bylo osm a kdy se nastěhovala ke své tetě, která vášeň své sestry pro květiny nesdílela.

Nač vyhazovat peníze za něco, co stejně umře?

Flora, nezkušená ve svém zármutku, poznamenala, že všechno jednou umře a důležité je přece užít si to co nejvíc, dokud to jde. Až dosud si životem poskakovala, ale brzy se naučila chodit po špičkách a opatrně se pohybovat v každé situaci. Rychle se naučila, co její tetu dokáže rozzlobit a co pouze rozladit.

V tu chvíli zvedl ten muž pohled od květin a zadíval se přímo na Floru. Nemohl vědět, že si o něm povídají, ale Flora přesto cítila, jak provinile rudne.

Její úsměv vyjadřoval částečně pozvání, částečně omluvu. Vůbec jí nenapadlo předstírat, že si ho nevšimla.

„No teda,“ zamumlala Julia. „Vidělas, jak se na tebe dívá? Takhle se na mě díval Geoff a za měsíc jsem byla v tom. Ty buď budeš jeho životní láska, nebo jeho příští obět, podle toho, jestli to vidíš jako milostný příběh, nebo jako thriller. Možná že použije lístky růží, aby pod nimi pohřbil tvoje tělo. Nebo tělo své manželky.“

„Nech toho!“

„Možná tak zírání na tvoje šaty. Kéž bych si mohla něco takového vzít na sebe. Ty v tom vypadáš zajímavě, já bych v tom vypadala jako cvok. Červený šaty a fialový punčocháče? Dát tyhle barvy k sobě může napadnout jen tebe. Kaitlin by se mnou odmítla jít po ulici, zatímco o tobě si myslí, že jsi ta nejskvělejší osoba na zeměkouli. A kde jsi přišla k těm náušnicím?“

„Na trhu.“

„To je jedno. Vypadáš senzačně. I když s kocovinou bych se na tebe dívat nechtěla.“

„Já mám ráda, když šaty vypadají –“

„– vesele, já vím. Ty jsi pořád samý úsměv. Všichni ostatní, které znám, si jen stěžují a stěžují, včetně mě, ale ty jsi jako sluneční oáza v jinak temném a bouřlivém životě.“

„Tvůj život bude ještě bouřlivější, jestli rychle nedoděláš tu kytku.“

Julia sestříhla zbytek stonků a pak se zase podívala směrem k výloze.

„Pořád tam stojí. Ten bude mít za chvíli omrzliny. Podívej se na ty jeho oči. Plné tajemství.“

Flora neodpověděla. I ona měla svá tajemství. Taková, která nikdy nikomu neřekla. To na tom ale nebylo to nejsmutnější. Nejsmutnější na tom bylo to, že je nikdo nikdy neměl zájem odhalit. Nikdo ji nechtěl tak dobře poznat.

„Možná jen neví, jaké květiny vybrat.“

„No, myslím, že jestli někdo zjistí, jak to s ním doopravdy je, tak to budeš ty.“ Julia ještě přidala pár zelených listů a svázala stonky tak, že příjemci kytice bude stačit jen ji dát do vázy. „Tobě lidi povědí všechno, asi proto, že jsi moc zdvořilá na to, abys jim řekla, ať zavřou zobák.“ Odfoukla si vlasy z očí. „Ty o lidi projevuješ zájem.“

Flora měla o lidi zájem. Stejně jako květiny mají i lidé různé barvy, tvary a velikosti, a to se jí líbilo. Její matka byl stejná. Lidé si přišli do obchodu pro kytky, a zůstali na kávu a povídání. V dětství Flora sedávala tiše mezi květinami a těšila se z tepla, vůně a uklidňujícího šumu konverzace dospělých.

Dveře se konečně otevřely a muž vešel dovnitř. Přinesl s sebou závan studeného vzduchu a pocit očekávání. Lidé se za ním otočili. Přestali na chvíli hovořit a zkoumali ho, a pak se zase vrátili k tomu, co dělali před jeho příchodem.

„Tak jo, připouštím, že je sexy. Vsadím se, že ať dělá cokoli, je v tom nejlepší,“ řekla Julia. „Umím skoro pochopit, proč by si s ním někdo něco začal. Je tvůj, ale kdyby tě pozval na rande, nezvi ho pak prosím tě k sobě. Leda že by pracoval jako dezinfektor.“ Zmizela vzadu v krámě, kde měli na skladě další kytky.

Flora pocítila podráždění.

Nebyl její a nepřišel ji pozvat na rande. Přišel si koupit kytku, to je celé.

„Jak vám mohu pomoci?“ Na konverzaci s Julií přestala myslet. Pokud ten muž měl nějaký milostný poměr, nebyla to její věc. Lidské bytosti jsou nedokonalé, to věděla. Život je chaotický. Květiny ten chaos trochu zlepšují.

„Potřebuju dárek pro mladou ženu.“ Měl jasně modré oči, které ostře kontrastovaly s jeho vlasy černými jako uhel. „Mimořádnou ženu.“

Možná měla Julia pravdu. Možná šlo opravdu o milenku.

Při práci v květinářství se člověk setkával s celou škálou životních událostí, od oslav až po kondolence. Takže by ji to nemělo překvapit, ale stejně byla zklamaná.

„Je to k nějaké příležitosti? K výročí? Nebo jako omluva?“

Zdvihl obočí. „Omluva?“

Opravdu to řekla nahlas? Tiše proklínala Julii a její cynismus, kterým ji nakazila. „Když mi řeknete, k jaké příležitosti ty květiny potřebujete, budu vám moci doporučit přesně takové, které vyjádří, co chcete říct.“

„O tom pochybuju.“

„Zkuste to. Já mám ráda výzvy. Co chcete těmi květinami říct?“

Prohlížel si ji. „Chci, aby jí řekly, že se omlouvám za všechny ty chvíle za posledních pár měsíců, kdy jsem to nezvládl. Kdy jsem

něco špatně řekl nebo udělal, kdy jsem vešel do jejího pokoje, když chtěla soukromí, nebo ji naopak nechal samotnou, když chtěla společnost. Chci, aby jí řekly, že ji miluju a vždycky budu, i když to možná neumím dát správně najevo. Chci, aby řekly, že je mi líto, že ztratila mámu, a že bych si přál, abych ji mohl přivést zpět nebo abych mohl odstranit tu bolest. Hlavně bych si přál, aby tu teď její matka byla, protože ona by věděla, co koupit naší dceři k 17. narozeninám, zatímco já to nevím.“ Odmlčel se s vědomím, že toho asi řekl až moc, a trochu se začervenál. „Pokud najdete způsob, jak tohle vyjádřit květinami, tak jste chytřejší než já.“

Flora cítila tíhu na prsou a knedlík v krku. Jeho bolest se přelila i na ni. Ticho vzadu v obchodě svědčilo o tom, že Julia také poslouchá.

Jeho žena zemřela.

„Vaše dcera má 17. narozeniny.“ A on je musí slavit bez lásky svého života. Bez matky své dcery. Své partnerky. Flora měla chuť ho obejmout. A jeho dceru také. Věděla, co to je někoho ztratit a jak velkou díru to zanechá ve vašem životě. Snažíte se pak poskládat kusy, které k sobě nepatří. Z vašeho života se stane skládanka, která v sobě má pár mezer.

„Becca, moje žena, by přesně věděla, co jí koupit. Vždycky vybrala ten správný dárek k jakékoli příležitosti. Možná by jí uspořádala nějakou oslavu a pozvala všechny ty správné lidi, jenže já nejsem moje žena a ona bohužel nezanechala žádný návod. Její smrt byla náhlá. A já teď musím improvizovat.“

Flora se pomalu nadechla. Tento muž nepotřeboval, aby nad ním brečela. Potřeboval, aby vyřešila jeho problém. Dárky byly vždycky problém. Sama se snažila koupit ostatním ten správný dárek, ale věděla, že není dokonalá. Zdá se, že Becca dokonalá

byla. Představila si perfektně upravenou blondýnu, která s sebou nosila notebook a vždycky si do něj zapsala nápad na dárek, kdykoli se někdo o něčem zmínil.

Koupit Tashe k Vánocům hedvábnou šálu v broskvovém odstínu.

Na Štědrý den si Tasha rozbalila dárek a úžasem přestala dýchat, protože nemohla věřit tomu, že se jí někdo tak strefil do vkusu.

Nikdo nikdy nevrátil dárek, který vybírala Becca.

Nikdo si ho nikdy neprohlédl a neřekl si *Tohle už mám třikrát.*

Není divu, že se mu po jeho ženě stýská. A opravdu se mu stýská, to bylo vidět.

Byl to kus chlapa, a přesto vypadal trochu ztraceně a jako ve snách. Flora nevěděla, že někdo může vypadat tak silný a pevný, a přesto tak hrozně zranitelný.

„Květiny jsou výborný nápad.“ Najednou pocítila nutkání mu jeho břemeno ulehčit. Snaha zavděčit se těm druhým neznamená vždycky jen zbabělost. Občas to znamená, že těm druhým chcete zkrátka pomoci. „Skvělá volba.“

Podíval se na kytici, kterou Julia právě dokončila. „Růže?“

„K sedmnáctým narozeninám najdeme něco vhodnějšího. Něco mi o ní řekněte. Jaká je?“

„Zrovna teď? Ani nevím. Moc se mi nesvěřuje.“ Poškrábal se na čele a pak omluvně mávl rukou. „Asi si myslíte, že jsem hrozný otec.“

„Jste tady a snažíte se vybrat dokonalý dárek pro svoji dceru, takže jste spíš pozorný otec. Zármutek je vždycky těžký.“

„To mluvíte z vlastní zkušenosti?“

Mluvila z vlastní zkušenosti. Byla si jistá, že ví přesně, jak se cítí on i jak se cítí jeho dcera, i když Flora byla tehdy samozřejmě mladší. Byl snad nějaký vhodný věk na to ztratit milovanou

osobu? Flora si to nemyslela. I teď, o tolik let později, v ní vůně nějaké květiny vyvolala stesk po matce. „Co vaše dcera ráda dělá ve volném čase?“

„Když není ve škole, stará se o sestru. Molly je sedm. Když přijdu domů a když ona uloží Molly, většinou se zavře u sebe v pokoji a zírá do mobilu. Máte nějaké kytky, které by řekly ‚možná bys měla trávit míň času na sociálních sítích‘? Je to ožehavé téma, skoro bych řekl pichlavé, takže ty růže by možná byly vhodnější, než si myslíte. Nebo možná kaktus.“

Takže měl i smysl pro humor. Skrytý, možná skoro zapomenutý, ale byl tam.

„To najdeme něco lepšího než kaktus.“ Flora vyšla zpoza pultu směrem ke kbelíkům s různými druhy květin. Do Květinové čtvrti na Západní 28. ulici chodila ještě před východem slunce, nadopovaná kofeinem hledala dokonalé kousky a vyhýbala se přitom nákladákům, z nichž vykládali bedny. Kvůli květinám byla ochotná vstát z postele i v tuhle ranní hodinu. Tolik pěstitelů se zaměřovalo na trvanlivost a nedbalo na barvu či vůni. Celia na ni ale spoléhala, že se zaměří na kvalitu, a Floru ani nikdy nic jiného nenapadlo. Maminka ji naučila, jak je důležité vybírat sezonní květiny, a Flora teď ke konci zimy zvolila alstromérie, hvězdníky, karafiáty a chryzantémy. Pak nabrala náručí dekorační zeleně, s plody nebo květy, přidala stonky eukalyptu a vše odložila na kovové police, které tam za tím účelem byly. Nikdy nedokázala projít kolem narcisů a nepřidat je na svoji rostoucí hromádku. Kamkoli šla, vždy si sáhla a přivoněla, zabořila obličej do květin a nasála jejich vůni a čerstvost. Zacházela s květinami tak, jak někdo třeba zachází s vínem, tedy jako s něčím, co je třeba si vychutnat. Pro Floru byly tyto ranní výpravy společenskou akcí. Nejen proto, že hodně těch

lidí znala, ale také proto, že hodně z nich znalo její matku. Bylo to známé prostředí, spojení s minulostí, které s láskou opatrovala.

Když měla květiny vybrané, pomohla Carlosovi naložit do-
dávku a společně převezli ten cenný náklad do obchodu. Tam ho
roztřídila, zbavila listů a trnů a zastříhla konce stonků. Pak se její
činnost zaměřila na zákazníky, takže se starala o pultový prodej,
internetové objednávky a pravidelné klienty. Bolely ji z toho nohy,
ale byla na to tak zvyklá, že si toho ani nevšimla.

Přelétla pohledem hortenzie a šerík a na chvíli se zastavila u al-
stromérií.

Zamyslela se nad svými pubertálními léty a pak se předklo-
nila a vytáhla pár jasně žlutých a sytě oranžových gerber. „Tyhle
budou základ.“

Naklonil hlavu. „Ty jsou hezké.“

„Keltové věřili, že gerbery zmírňují smutek.“

„Tak budeme doufat, že měli pravdu.“

Cítila na sobě jeho pohled, když vybírala tulipány a růže
a skládala kytici dohromady. Dávala si načas, zastříhávala stonky
a přidávala zeleň. Otrhala listy, z růží odstranila trny, urovnala
stonky a zkontrolovala vyváženost a polohu květin. A celou dobu
si uvědomovala, že se na ni dívá.

„Jde vám to krásně od ruky.“

Nahmátla to správné místo a kytici svázala. „Je to moje práce.
Jsem si jistá, že vy jste ve své práci také dobrý.“

„To jsem. A moc mě to baví. Asi bych se za to měl stydět.“

„Proč byste se styděl?“ Kytici opatrně zabalila, do váčku nalila
vodu a kytici převázala. „Na tom není nic špatného, mít radost
z toho, co celý den děláte. Naopak bych řekla, že je to povinné.“
Přemýšlela, co asi tak dělá.

Přestože si teď nevěděl rady se svou dcerou, vyzařoval jinak tichou sebedůvěru, která naznačovala, že v jiných oblastech života o sobě nepochybuje. Pod černým kabátem byl oblečený neformálně, takže asi nebyl ani právník, ani bankéř.

Že by pracoval v reklamě? Možná, ale moc se jí to nezdálo. Něco s počítači?

Julia určitě bude mít spoustu nápadů a rozhodně si je nenechá pro sebe.

Sériový vrah.

Bankovní lupič.

„Cítím se provinile, protože když jsem v práci, tak na všechno občas zapomenu.“

„To je něco, za co byste měl pocítovat vděk, ne vinu. Prací se člověk občas rozptýlí, a to je dobře. Každá bolest se nedá spravit. Občas je třeba najít způsob, jak si zlepšit náladu. Tyhle květiny by vám měly vydržet nejméně týden. Přidejte jim do vody výživu. Měňte jim denně vodu. Otrhávejte listy, které jsou pod vodou. Pak budou dlouho hezké.“ Podala mu kytici. „Jo a z růží otrhejte okrajové plátky.“

„To je co?“

„Tohle,“ ukázala na svráštělý konec okvětního lístku. „Vypadají poškozeně, ale jejich úkolem je růži chránit. Až kytku přinesete domů, otrhejte je a růže pak budou dokonalé. Doufám, že se kytka bude líbit.“

„Já taky.“ Vytáhl kreditní kartu. „Jelikož mi asi právě zachraňujete život, rád bych věděl, s kým mám tu čest.“

„Já jsem Flora.“ Projela kreditní kartu strojkem. „Flora Donovanová.“ Podala mu kreditní kartu a podívala se na jméno.

Jack Parker. To se k němu hodilo.

„Flora, to sedí. Máte dar pro to, co děláte, a já jsem vděčný příjemce.“

Floru napadlo, jestli Becca uměla aranžovat květiny.

„Budete dceři pořádat oslavu?“

„Řekla, že žádnou nechce. Že by to bez mámy nebylo ono. Tak jsem ji vzal za slovo.“ Zastrčil si kreditní kartu zpátky do kapsy. „Myslíte, že to byla chyba?“

Musí pro něj být hrozně těžké vcítit se do puberťačky.

„Oslava by možná nebyla to pravé. Ale mohl byste jí nabídnout něco jiného. Něco, co by třeba s mámou nedělala.“

„Jako například?“

„Já nevím –“ Flora se zamyslela. „Má ráda pohyb? Tak zajděte na lezeckou stěnu. Nebo třeba jděte vyrábět keramiku. Vezměte ji s kamarádkami na lekci salsy. Nebo dělejte něco společně. Jestli se cítí ztracená, tak možná nejvíc touží po tom být s vámi.“

„Tím bych si nebyl tak jistý. Puberťačky se za své otce obvykle stydí.“

Flora by si byla hrozně přála, aby mohla mluvit z vlastní zkušenosti. Dala by cokoli za to, aby se mohla stydět za svého otce, ale její otec s ní nechtěl mít nic společného.

Ty jsi můj celý svět, říkala jí vždycky matka, ale po její smrti Flora přemítala o tom, zda by život nebyl o něco lehčí, kdyby jejich svět zahrnoval o trochu víc lidí.

Chtěla se ho ještě vyptávat na dceru, ale v obchodě se začala tvořit fronta a Celia se na ni přes celý krám mračila.

On ale očividně nikam nespěchal. „Jak dlouho tady pracujete?“

„Už si vůbec nepamatuju, že jsem tu někdy nepracovala.“ Podívala se na vysoký strop a velká okna místnosti. „Moje máma

tady taky pracovala, než zemřela. Pomáhala jsem jí od té chvíle, co jsem se naučila chodit. Mnoho našich zákazníků chodilo už k mé matce. Dodáváme kytky po celém Manhattanu.“ Cítila hrdost na to, že pokračovala v matčiných šlépějích. Přítomnost se tak propojila s minulostí, a to ji utěšovalo.

„Kolik vám bylo, když jste ztratila maminku?“

„Osm.“ Jen o málo starší, než teď byla jeho mladší dcera.

„A váš otec?“ Hovořil teď měkčím tónem a ona byla vděčná za jeho citlivost.

„Maminka mě vychovávala sama.“

„A jak jste to zvládla – když jste o ni přišla?“ Nadechl se. „Promiňte, to byla neomluvitelně dotěrná otázka, ale já jsem teď v situaci, že hledám odpovědi úplně všude. Něco, co bych mohl udělat, něco, co bych mohl říct – zkouším cokoli.“

„Nevím, jestli jsem to zvládla. Dostala jsem se z toho, jak nejlíp jsem uměla.“ Její život přešel z teplého slunce v třesutý mráz. Přesunula se z teplého, bezpečného místa do prostoru, kde se cítila nechráněná a zranitelná. „Nejsem si jistá, že by jiným pomohlo to, co pomohlo mě.“

„A co vám pomohlo?“

„Věci, které mi ji přibližovaly. Květiny. S květinami jsem měla pocit, že ji mám vedle sebe.“

Pozorně si ji prohlížel a Flora by na chvíli přísahala, že ji vidí. Opravdu vidí. Ne její červené šaty nebo hyacintové punčochy nebo její vlasy, které se kroutily a vůbec se odmítaly chovat nějak předvídatelně, k velké rozmrzelosti její tety, ale ty mezery v její duši. Ty chybějící kousky.

Usmál se a ona cítila, jak se v jejím nitru rozlévá teplo a proniká až do těch mezer. Srdce jí bilo rychleji a silněji.

V jeho úsměvu bylo tolik šarmu. Byla si naprosto jistá, že zůstane sám jen do té chvíle, kdy bude on sám chtít, a ani o minutu déle.

„Zdá se, že jste dopadla docela dobře.“ Stále se neměl k odchodu. „Já si dělám hlavu s tím, že moje holky dopadnou špatně. Že mají zničený život. Ale teď vidím vás. Dáváte mi naději, že se z toho možná dostaneme.“

Byla v něm nějaká síla, něco jako ocelové vlákno, která jí napovídala, že se dostane z čehokoli.

„Vy si poradíte.“ Okamžitě se cítila trapně. „Promiňte. To znělo hrozně otřepaně. Jako takový ten citát, co na vás vyskakuje na internetu. *Prožijte život naplno.*“ To, že se usmál, považovala za úspěch.

„Tyhle slogany nesnáším. Hlavně ty, co vám radí, abyste tančili v dešti.“

„Já v dešti tančím ráda.“ Je to rozhodně lepší než tančit v jejím bytě, kde lokty bouchala do stěn a její sousedi si stěžovali na hluk.

Podíval se jí do očí a ona zase ucítila to teplo.

„Máte přestávku na oběd? Nešla byste si se mnou dát něco k jídlu? Nebo třeba kafe?“

Rozbušilo se jí srdce. Opravdu ji zve na rande?

„Já –“

„Asi přemýšlíte, jestli nejsem šílený sériový vrah. To nejsem. Vy jste ale první osoba po dlouhé době, která se zdá, že mi rozumí.“

Teď si všimla, že má zelené oči, ne modré. A taky že vypadá unaveně. Možná si to uvědomil, protože se nepatrně usmál, a ona se zase usmála na něj. Ten kratoučkový okamžik jejich spojení ji šokoval. Tohle bylo nejbližší pocitu blízkosti s jinou osobou, co zažila po dlouhé době. Je ironické, pomyslela si, že je to s naprostým cizincem.